

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Phân tích truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Phân tích truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Phân tích truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Phân tích truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng số 1

Truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng đã nhân hoá năm bộ phận của thân thể con người tạo cho mỗi bộ phận một vị thế rất hóm hỉnh: Cô Mắt, cậu Chân, cậu Tay, bác Tai và lão Miệng.

Trước kia, họ vẫn dựa vào nhau mà cùng tồn tại. Nhưng rồi cô Mắt đã khởi xướng một cuộc tẩy chay bất hợp tác với lão Miệng. Cô đã vận động được cậu Chân, cậu Tay và bác Tai kéo đến "nhà" lão Miệng, nói cho lão ta biết phải lo lấy mà sống; chúng tôi vất vả lam lũ xưa này mà nào có biết cái gì ngọt bùi ngon lành nào đâu!

Cuộc tẩy chay bắt đầu. Chỉ mấy ngày sau, cô Mắt thì lờ đờ, cậu Chân, cậu Tay thì không còn muốn cất mình lên để chạy nhảy vui đùa như trước nữa. Bác Tai thì ù ù như xay lúa ở trong, ... Tất cả đều lờ đờ mệt mỏi; đến ngày thứ bảy thì không thể chịu được nữa. Còn lão Miệng trong thời gian ấy cũng nhọt nhọt cả hai môi, hàm răng thì khô như rang, không buồn nhếch mép. Cái "sáng kiến!" của cô Mắt thế là hoàn toàn thất bại, gây tác hại cho cả người lẫn mình!

Anh em ta cùng nhau hân hoan: Cậu Tay kiếm thức ăn bỏ vào mồm lão Miệng. Lão nhai và nuốt vào họng, cụ Bụng căng tròn (có một dị bản nói thế), tức thì ai cũng thấy "đỡ mệt nhọc", dần dần thấy "khoan khoái" như trước. Từ đó, họ bảo nhau thân mật sống với nhau, mỗi người một việc, không ai tin ai cả. Từ thực tế mà họ thâm thía lẽ đời. Lẽ đời không đơn giản!

Bài học luân lý hàm chứa trong truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng khá sâu sắc:

Trong cuộc sống đừng a dua, đừng nghe người ta xui dại, làm bậy mà thiệt hại đến mình. Con người không thể sống riêng biệt một mình mà tồn tại, mà được hạnh phúc. Mỗi người, mỗi bộ phận, mọi tổ chức đều gắn bó trực tiếp hoặc gián tiếp với nhau như các bộ phận trong cơ thể. Cũng đừng cho mình là quan trọng nhất mà coi thường người khác, hoặc suy bì tị nạnh bon chen trong cuộc sống. Cùng sống, cùng

hoà hợp và tồn tại để mưu cầu hạnh phúc là bài học sâu sắc nhất được rút ra từ truyện ngụ ngôn này.

Bài văn Phân tích truyện ngụ ngôn Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng số 2

Trong kho tàng truyện ngụ ngôn nước ta, Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng là một truyện độc đáo. Nhân vật không là loài vật, cũng không phải con người, mà là những bộ phận trên thân thể con người. Tác giả dân gian mượn một mẩu chuyện về mấy cơ quan của thân thể người để nói chuyện con người. Câu chuyện vui vui, hóm hỉnh, nhưng lại hàm chứa một ý nghĩa triết lý sâu xa và một bài học thấm thía.

Năm cơ quan của thân thể người đã được ngụ ngôn hoá thành những cá nhân trong tổ chức, cộng đồng với những quan hệ nương tựa vào nhau, phụ thuộc lẫn nhau. Từ xưa họ sống với nhau thân thiết nhưng "ván đề" đã nảy sinh khi bốn người (cô Mắt, cậu Chân, cậu Tay, bác Tai) cảm thấy mình làm việc mệt nhọc quanh năm chỉ để lão Miệng ngồi ăn không. Thế là họ quyết định nghỉ ngơi không làm nữa, thử xem lão Miệng có sống được không. Truyện kể lại khá sinh động cảnh bốn người hăm hở đến nhà lão Miệng để nói thẳng với lão như trút tất cả nỗi bất bình lên đầu lão. Nhưng điều họ "cảm thấy" dựa trên cơ sở nào và việc họ "quyết định" như vậy là đúng hay sai? Điều họ cảm thấy là có thực: Đúng là Tay, Chân, Tai, Mắt phải làm việc để Miệng ngồi ăn không. Nhưng việc họ quyết định nghỉ ngơi thì lại sai, và hậu quả đã đến sau mấy ngày họ không làm việc. Thật là trớ trêu, nghỉ ngơi mà cả bọn lại thấy mệt mỏi, rã rời: "Cậu Chân, cậu Tay không còn muốn cất mình lên để chạy nhảy, vui đùa như trước nữa; Cô Mắt thì ngày cũng như đêm lúc nào cũng lơ đãng, thấy hai mi nặng trĩu như buồn ngủ mà ngủ không được. Bác Tai thấy lúc nào cũng ù như xay lúa ở trong". Vì sao vậy? Chính bác Tai đã kịp nhận ra sai lầm để nói với cô Mắt, cậu Chân, cậu Tay: Chúng ta làm rồi các cháu ạ. Chúng ta nếu không làm cho lão Miệng có cái ăn thì chúng ta sẽ bị tê liệt cả. Lão Miệng không đi làm, nhưng lão có công việc là nhai. Như vậy cũng là làm việc chứ không phải là ăn không ngồi rồi. [...]. Lão Miệng có ăn thì chúng ta mới khoẻ khoắn được".

Họ đến nhà lão Miệng thì thấy lão cũng "nhọt nhọt cả hai môi, hai hàm thì khô như rang, không buồn nhếch mép". Nhưng khi cậu Chân, cậu Tay đi tìm thức ăn về, lão Miệng ăn xong thì dần dần tỉnh lại. Rồi bác Tai, cô Mắt, cậu Chân, cậu Tay tự nhiên cũng thấy đỡ mệt nhọc và thấy mình lại khoan khoái như trước.

Đó chính là quan hệ nương tựa vào nhau, phụ thuộc lẫn nhau của những cá nhân trong một tổ chức, một cộng đồng mà truyện ngụ ngôn này đã thu nhỏ lại trong mấy cơ quan của thân thể con người một cách cụ thể, dễ hiểu nhưng cũng thật sâu sắc. Và bài học thấm thía đã được tác giả dân gian kết luận như là cách vận dụng

tốt nhất mối quan hệ đó trong cuộc sống: "Từ đó lão Miệng, bác Tai, cô Mắt, cậu Chân, cậu Tay lại thân mật sống với nhau, mỗi người một việc không ai tin ai cả".